

ת"פ 63560/12/14 - מדינת ישראל נגד מרדכי נאוגרקאר

בית המשפט המחוזי בנצרת

08 יוני 2015

ת"פ 63560-12-14 מדינת ישראל נ'

נאוגרקאר (עציר)

בפני כבוד סגן הנשיא, השופט - תאופיק כתילי

המאשימה מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז צפון

נגד

הנאשם מרדכי נאוגרקאר (עציר)

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד עינת גוטסמן - סער

מטעם הנאשם: הובא וע"י ב"כ עו"ד פתחי פוקרא מהסנגוריה הציבורית

גזר דין

1. הנאשם לפניי הורשע, על-פי הודאתו בעובדות כתב-אישום מתוקן מיום 16.03.15 (להלן: "**כתב האישום**") בעבירות של הצתה, לפי סעיף 448(א) רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"); ו**שכרות**, לפי סעיף 193(א) לחוק.

כמו כן, לאור הודאתו בעובדותיו של כתב אישום נוסף (להלן: "**כתב האישום שצורף**"), הורשע בעבירות של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק; הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק; מעשה מגונה בפומבי, לפי סעיף 349(א) לחוק; ו**התנהגות פרועה במקום ציבורי**, לפי סעיף 216(א)(1) לחוק.

2. על-פי המפורט בכתב האישום, ביום 25.12.14, בסביבות השעה 11:00, שהה הנאשם בקרבת גן ילדים בחצור הגלילית (להלן: "**הגן**") כשהוא נתון בגילופין. הנאשם התיישב בסמוך לשער הגן. הגברת מ ס (להלן: "**הגננת**") אשר שהתה אותה עת עם ילדי הגן במסגרת עבודתה, שאלה לרצונו של הנאשם והנאשם השיב לה כי הוא "רוצה אותה". לאחר מכן פנתה הגננת בשנית אל הנאשם הפצירה בו כי זהו גן ילדים וביקשה שיעזוב את המקום אחרת תזמין את המשטרה. בתגובה החל הנאשם לצעוק ולקלל הן את הגננת והן את ילדי הגן. משלא חדל הנאשם בצעקותיו, מיהרה הגננת להוביל את הילדים לתוך מבנה הגן. זמן קצר לאחר מכן התיישב הנאשם מטרים ספורים מגדר הגן ושילח אש בעשבים ובפסולת שהיו במקום. כתוצאה ממעשיו של הנאשם החלה לבעור אש, עשן כבד עלה מן הבערה והנאשם עזב את המקום.

בשל חשש להתפשטות האש אף לכיוון גן הילדים, בין היתר נוכח הרוח החזקה אשר הייתה באותה העת, זומנו כוחות כיבוי אשר כיבו את האש ומנעו את התפשטותה.

עמוד 1

זמן קצר לאחר שהתרחק הנאשם מן הגן הוא עוכב על-ידי שני שוטרים אשר הגיעו למקום. הנאשם החל לקלל ולהשתולל עד שנעצר, והוא המשיך בהתנהגותו זו הן במהלך הנסיעה בניידת והן בתחנת המשטרה.

3. באשר לכתב האישום המצורף, מפורט כי בתאריך 20.07.13, בשעה 01:10 או בסמוך לכך, באנדרטה בתוך גן ציבורי במרכז חצור הגלילית, ביצע הנאשם מעשה מגונה בפומבי, בכך שהוריד את מכנסיו והוציא את איבר מינו בנוכחות ובפני אחרים. בהמשך לאותן נסיבות תקף הנאשם שלא כדין את ל א (להלן: "המתלוננת") באופן שתפס אותה בקרסול רגלה בכוח וסירב לשחררה עד אשר אחרים התערבו ושחררו אותה. משהגיע השוטר רס"מ שלמה שי (להלן: "השוטר שי") שנקרא למקום, הבחין בנאשם כשהאחרון מקלל את הנוכחים "זונות, מזדיינות". השוטר שי הודיע לנאשם על מעצרו, ואז החל הנאשם להשתולל ולהתנגד, ואף ירק לעבר פניו של השוטר. בהמשך, לאחר שהנאשם הובל בניידת המשטרה, הוא החל להשתולל בתוך הניידת ולבעוט ברגליו. כתוצאה מכך שבר הנאשם את כפתור הווליום במכשיר הרדיו שבניידת.

טיעוני המאשימה

4. המאשימה התייחסה בטיעוניה לכל אחד מכתבי האישום בנפרד.

5. באשר לכתב האישום המרכזי, טענה כי הנאשם פגע בערך החברתי של שמירה על שלומו וביטחונו של הציבור, וכן בערך המוגן של שמירה על הסדר הציבורי. לדבריה, בנסיבות המקרה דנן מתחם העונש ההולם נע בין שנה לשתי שנות מאסר בפועל, בצינה כי הנאשם העמיד בסכנה ממשית אנשים חפים מפשע. במהלך הדיון ציינה באת-כוח המאשימה כי ידוע לה שהענישה בגין עבירות הצתה היא בדרך כלל חמורה יותר, אולם טענה כי הנסיבות השונות במקרה דנן מצדיקות את עמדתה זו, מבלי שפירטה מהן הנסיבות המקלות.

באשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם, ציינה את עברו הפלילי המכביד, בין היתר בעבירות של הצתה, אלימות והפרעת הסדר הציבורי, ואת המסוכנות הנשקפת ממנו לציבור, זאת לצד הודאתו בעובדות כתב האישום. עוד פירטה המאשימה, כי לחובת הנאשם מאסר על תנאי בן 4 חודשים שהוטל עליו בת"פ 58796-06-14, אותו היא מבקשת להפעיל באופן מצטבר. התנאי האמור הוא שהנאשם לא יעבור, בין היתר, עבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי, כאשר המאשימה סבורה כי עבירת השכרות בה הורשע הנאשם נכנסת לגדרי התנאי. בעניין זה הפנתה לע"פ 4517/04.

לסיכום נטען, כי בהתחשב בחומרת העבירות, בערכים המוגנים, בנזק שעלול היה להיגרם ממעשיו של הנאשם ובשיקולי הרתעה, וכן על רקע מכלול נתוניו של הנאשם והודאתו בעובדות כתב האישום, יש להטיל עליו עונש המצוי בשליש העליון של מתחם הענישה עליו הצביעה, כמו גם מאסר על תנאי, והפעלת התנאי הקודם במצטבר לעונשו הנוכחי.

6. באשר לכתב האישום המצורף נטען כי מתחם העונש ההולם נע בין שישה חודשי מאסר לשנת מאסר.

בפועל. גם במקרה זה קיים עונש מאסר מותנה, בן שבעה חודשים, אותו מבקשת המאשימה להפעיל (ת"פ 25480-10-10).

לסיכום פירטה, כי במכלול השיקולים, ובכלל זה ריבוי העבירות; הערכים המוגנים שנפגעו, בהם שלום הציבור וההגנה על הפרטיות והאוטונומיה; התמשכות האירוע; וגיל הקורבנות, יש להשית על הנאשם עונש המצוי בשליש העליון של מתחם הענישה ההולם, ובנוסף להורות על הפעלת המאסר המותנה במצטבר לעונש זה.

7. עוד טוענת המאשימה, כי את העונשים בגין כל אחד מן האישומים יש להטיל במצטבר.

טיעוני הנאשם

8. לגבי עבירת ההצתה טוען הנאשם, באמצעות סנגורו, כי מדובר ברף חומרה נמוך, בהינתן כי לא נגרם נזק ובשל כך שהנאשם הצית עשבים ופסולת בלבד. כן ציין כי לעבירה לא קדם תכנון, ושהגורם לעבירה הוא שכרותו של הנאשם, כשבכך יש ללמד באשר למצבו הנפשי בזמן ביצוע העבירה ובאשר למידת יכולתו להבין את משמעות מעשיו. לדבריו, העובדה שהנאשם נכנס למצב זה מרצונו אינה שוללת את האפשרות להתחשב בכך על-פי הוראת סעיף 40ט(א)(6) לחוק.

עוד טען כי חלפו שנתיים מאז ביצוע העבירות ושהתביעה השתהתה בהגשת כתב אישום; שהפגיעה בערכים חברתיים היא מינורית; ושלא מדובר בהצתה של מבנה או נכס אשר היוותה סכנה לאנשים.

9. בהתייחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם, הסנגור פירט כי מדובר באדם בן 53 המתקיים מקצבת נכות בשל התמכרותו לאלכוהול. חוות-דעת פסיכיאטרית שהוגשה בעניינו במסגרת תיק המעצר מעלה כי הוא אושפז פעמיים מכוח צו הסתכלות, ושהוא מוכר למערכות בריאות הנפש מאז 1982. הנאשם אף מוכר לרשויות הרווחה, מבלה את רוב זמנו ברחוב ולמעשה הוא מחוסר בית אשר לעיתים מתגורר בבית אמו.

10. באשר לעונשי המאסר המותנים אותם מבקשת המאשימה להפעיל, הסנגור אינו חולק על כך שניתן להפעיל את עונש המאסר המותנה בן שבעת החודשים שהוטל במסגרת ת"פ 25480-10-10, אולם טען כי בנסיבות הקיימות יהיה זה בלתי ראוי להפעילו במצטבר היות ומדובר בתנאי בלתי מידתי, שעה שהעבירה המפעילה את תנאי היא של תקיפה סתם, שהעונש הניתן בגינה על-פי רוב הוא של מאסר מותנה בלבד.

11. ביחס למאסר המותנה שהוטל בת"פ 58796-06-14, הסנגור טוען כי הוא אינו בר הפעלה, שכן הוא ניתן על תנאי שהנאשם לא יעבור את העבירה בה הורשע, קרי - עבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי, וכן עבירה של מעשה מגונה בפומבי (ושעה שהמאשימה מבקשת להפעיל את התנאי בגין כתב האישום המרכזי בלבד). בעניין זה הפנה לע"פ 5798/00 **ריזי נ' מדינת ישראל**, שם נקבע כי במקרה של ספק באשר לפירוש התנאי, יפעל הספק לטובת הנאשם.

12. לסיכום, נטען כי גישתה של המאשימה היא מחמירה, ושבנסיבות יש להימנע ממיצוי הדין עם הנאשם.

13. הנאשם אמר בבית המשפט כי לא הייתה כוונה במעשיו, ושבחס לאישום המצורף ביקש, בסך הכול, להטיל את מימיו.

דין והכרעה

14. סעיף 448 רישא לחוק קובע עונש של 15 שנות מאסר על אדם "המשלח אש במזיד בדבר לא לו". לא בכדי קבע המחוקק עונש כה חמור לצדה של עבירת ההצתה, גם כשהנסיבות אינן מחמירות כמפורט בסיפא. עמדתי בעבר על החומרה והסיכון הכרוכים בעבירת ההצתה, בהם סיכון לגרימת נזקים הן לרכוש והן לחיי אדם, כאשר ברי לכל כי לא ניתן לאמוד מראש את חומרת הנזק ואת זהות הניזוקים, בהיותה של האש קשה לשליטה. מטעם זה, שעיקרו יצירת סיכון חסר גבולות, יש טעם להחמיר עם כל מי שפועל למימוש הסיכון במזיד.

בית המשפט העליון עמד אף הוא על החומרה הכרוכה במעשים אלה, ובמיוחד כשהם נעשים באזורי מגורים תוך יצירת סיכון כלפי אוכלוסייה רבה (ע"פ 2663/08 האני **עלקם ואח' נ' מדינת ישראל** (13.08.08)).

15. ביחס לנסיבותיו של המקרה דנן, ותוך אבחנה ממקרים אחרים בהם מעשי ההצתה נעשו כאקט של נקמה עבריינית מתוכננת, אציין כי מעשיו של הנאשם לפני נובעים מהיותו אלוהוליסט, וניכר כי הם אימפולסיביים ונעדרי תכנון. הנאשם שילח אש בעשבים ופסולת בשטח פתוח, כאשר כתב האישום אינו מפרט במדויק מה הייתה מידת הקרבה למבנה הגן, אלא מצוין את החשש מפני התפשטות האש לעבר המבנה בשל הרוח החזקה. מכאן שקשה לאמוד את מידת הסיכון שהנאשם יצר במעשיו למבנה ולשוהים בו, אולם ניתן לקבוע כי סיכון מסוים נוצר. לצד זאת, יש להתחשב במעשיו של הנאשם טרם ההצתה, ולקללות שהטיח בגננת ובילדי הגן, ללא כל סיבה נראית לעין ועל רקע שכרותו.

בנסיבות אלה סבורני כי הרף התחתון של מתחם הענישה לו עותרת המאשימה הוא גבוה קמעה, ו**שהמתחם ההולם נע בין שישה חודשי מאסר לשתי שנות מאסר בפועל**.

16. באשר לכתב האישום המצורף, טענתו של הנאשם לפיה הוריד את מכנסיו על מנת להטיל את מימיו אינה מפורטת בכתב האישום, ולמעשה הוא הודה בגין מעשה זה בעבירה של מעשה מגונה בפומבי, קרי - בביצועו "לשם גרוי, סיפק או ביזוי מיניים", כאמור בסעיף 348(ו) לחוק.

עוד יש לתת את הדעת לפגיעתו במתלוננת, שאת אחיזתו ממנה סירב לשחרר; להתנהגותו הפוגענית כלפי השוטר שי, שבפניו ירק; ולנזק שגרם לניידת המשטרה. כן נתתי דעתי לכך שהנאשם היה נתון גם במקרה זה בגילופין.

בהינתן המכלול, סבורני כי **מתחם הענישה ההולם את הנסיבות נע בין שישה חודשי מאסר לשתי שנות מאסר בפועל**.

17. באשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם, עומדות לחובתו לא פחות מ- 24 הרשעות קודמות, החל משנת 1980, בעבירות רכוש, אלימות, התנהגות פרועה ואף מספר עבירות הצתה ועבירות של ניסיון הצתה. הרשעתו האחרונה היא מיום 01.07.14.

נראה כי מעורבותו בפלילים והעונשים שהוטלו עליו עד כה לא הרתיעו את הנאשם מהמשך התנהגותו הפרועה המסוכנת, זאת ככל הנראה עקב התמכרותו לאלכוהול עמה הוא מתקשה להתמודד. לא התרשמתי מפוטנציאל גדול לשיקום הנאשם ולעריכת שינוי מהותי בחייו, וככל שיש לעודד התערבות שיקומית רצוי כי זו תיעשה בין כתלי הכלא ותוך הפחתת מידת הסיכון הנשקף מן הנאשם לאנשים בסביבתו.

לצד זאת, שקלתי את הודאתו של הנאשם בעובדותיהם של כתבי האישום.

18. באשר לעונשי המאסר המותנים אותם מבקשת המאשימה להפעיל:

לגבי העונש שהוטל על הנאשם בת"פ 25480-10-10, לגביו אין חולק כי הוא בר הפעלה, סברתי כי יש להפעיל את חלקו העיקרי בחופף וחלקו במצטבר לעונשים בגין האישומים הנוכחיים. אציין כי לא מצאתי שקיימת אי מידתיות בהפעלת התנאי, בהינתן כי העונש הקבוע לצידה של העבירה הוא שתי שנות מאסר, ובשל העובדה כי אין זו העבירה היחידה בה הורשע הנאשם כאן ושברור כי אין עוד מקום להסתפק בענישה מותנית בשעה שהעבירה מבוצעת בפעם השנייה בתוך תקופת התנאי.

באשר לתנאי שנקבע בת"פ 58796-06-11: תוך התייחסות לנוסחה של עבירת השכרות הקבועה בסעיף 193(א) לחוק, ומדברת באדם "המתפרע או המפר את הסדר הציבורי בהיותו שיכור", והשוואתה ליסודות העבירה הקבועה בסעיף 216(א)(1) לחוק, המדברת באדם אשר "מתנהג באופן פרוע או מגונה במקום ציבורי", סבורני כי ככלל ניתן לקבוע שעבירת השכרות יכולה להיכנס לגדרי תנאי הכולל עבירה של התנהגות פסולה במקום ציבורי. יחד עם זאת, התרשמתי כי לא זו הייתה כוונת הדברים בגזר-הדין האמור, בשים לב כי ההתנהגות המיוחסת שם לנאשם היא של חשיפת איבר מינו בפומבי, קרי - התנהגות מגונה ולא פרועה בהכרח. בהשוואה לעובדותיו של האישום המרכזי כאן, אף אני סבור כי קיים ספק באשר לאפשרות הפעלת התנאי, ועל כן התוצאה היא שאין להפעילו.

19. לסיכום דבריי, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. שמונה עשר חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי ימי מעצרו, החל מיום 25.12.14.

ב. הפעלת עונש המאסר המותנה שהוטל על הנאשם בת"פ 25480-10-10, מתוכו חמישה חודשי מאסר יישא הנאשם בחופף לכל עונש אחר וחודשיים במצטבר לכל עונש אחר. בסך הכול יישא הנאשם עשרים חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו כאמור לעיל.

ג. עשרה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה עבירה מן העבירות בהן הורשע.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום כ"א סיוון תשע"ה,
08/06/2015 במעמד הנוכחים.
תאופיק כתילי , סגן נשיא